

Důvody:

Má-li soud ve sporu řešiti otázku, zda je exekuce na zabavené věci podle §§ 252 a 39 čis. 2 ex. ř. nepřipustna, protože jde o věci, jež jsou příslušenstvím nemovitosti, nemůže ji řešiti pro dobu již minulou, zejména, jak to mylně činí procesní soud, pro dobu prodeje nemovitosti, jichž příslušenstvím byly, nýbrž může ji toliko řešiti podle doby zabavení sporných věcí a za předpokladu, že jejich právní povaha příslušenství, která samostatnou exekuci vylučuje, trvá také ještě v čase rozsudku první stolice. To plyne jasně z ustanovení §u 406 c. ř. s., jež ovšem mluví toliko o odsouzení k nějakému plnění, musí však býti vykládáno v širším smyslu, že totiž v čase rozsudku musí býti nárok oprávněn, takže zásada §u 406 c. ř. s. platí všeobecně také pro spory určovací, kde o plnění nejde. Mylným je názor rekurentův, že stačí zjištění procesního soudu, že sporné věci byly příslušenstvím v době prodeje nemovitosti, ani žalovaní prý netvrdí a neprokázali oddělovacího činu nového vlastníka, takže věci zůstaly k hlavní věci v poměru příslušenství i nadále. Žalovaní tvrdili při roku ze dne 18. září 1924 okolnosti, ze kterých jde jasně na jevo, že movitosti, které podle vůle dřívějšího vlastníka s jeho nemovitostmi jako s nejpodstatnější částí jeho podniku byly spojeny pro zvláštní potřeby tohoto podniku a tak se staly jejich příslušenstvím, tohoto právního rázu pozbyly, protože zcizené movitosti podle vůle nového vlastníka neslouží již potřebám původního podniku a tím se také věnování oněch movitostí pro potřeby tohoto podniku a jejich sloučení s nemovitostmi stalo bezpředmětným. Sporné movitosti byly podle toho od podniku, jemuž s nemovitostmi sloužily, odloučeny a nabyly tím právní povahu věcí úplně samostatných, na osudu nemovitostí nadále již naprosto nezávislých. Tvrdí-li žalovaní, že nastala taková změna v určení a s tím také v povaze zabavených věcí, má odvolací soud právem za nutné, by bylo zjištěno, pokud toto tvrzení odpovídá pravdě a které ze zabavených věcí touto změnou byly postiženy, které tedy z nich jsou dosud příslušenstvím zcizených nemovitostí a které nikoliv.

Čís. 5815.

K exekuci vyklizením proti majiteli domu jest oprávněn, kdo byl politickým úřadem určen za nájemníka ve smyslu druhého odstavce §u 2 zákona ze dne 11. července 1922, čis. 225 sb. z. a n. ve znění novely ze dne 6. dubna 1923, čis. 87 sb. z. a n.

Pro p o v o l e n í exekuce nezáleží na tom, že povinný pronajal již byt jinému.

(Rozh. ze dne 5. března 1926, R I 90/26.)

Nálezem okresní politické správy byl Josef Č. určen nájemníkem bytu v domě Josefy R-ové. Ježto Josefa R-ová byt pronajala jinému,

navrhl Josef Č. proti Josefě R-ové povolení exekuce vyklizením bytu. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Exekuční titul, jež dovolací rekurs postrádá, má Josef Č. v nálezů okresní správy politické ze dne 5. listopadu 1925, jímž byl podle §u 2 (2) zákona ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n. ve znění novely ze dne 6. dubna 1923, čís. 87 sb. z. a n. určen nájemníkem sporných místností. Nález ten, ze kterého se nelze odvolati, je podle §u 3 řečeného zákona vykonatelný soudní exekucí. Mní-li snad dovolací rekurs, že Josef Č. není oprávněn (subjektivně legitimován) k vedení exekuce, protože právo to přísluší toliko okresní správě politické jako nalézacího úřadu, je v rozporu s předpisem §u 3 (2) ex. ř., podle něhož se povolení exekuce stane — mimo případy, o které tu nejde — k návrhu strany z nároku oprávněné, již je v projednávaném případě Josef Č., an byl oním nálezem za nájemníka určen a mu zůstaveno, zda chce či nechce se uděleného mu práva domáhati. Povolení exekuce jím navržené nemůže býti ani překážkou, že povinná strana byt již pronajala jiné osobě. Pro okolnost tu může po případě narazit na překážky výkonu exekuce, o tom však podle obsahu dovolacího rekursu toho času není rozhodovati.

Čís. 5816.

I když byla zabavena cizí věc v moci dlužníkově, může věřitel v exekuci pokračovati (z výtěžku dojiti uspokojení), když a pokud vlastník neuplatnil svého práva žalobou (§ 37 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 5. března 1926, R I 107/26.)

Rozvrhuje prodejový výtěžek za exekučně prodané movitosti, náleževší Emilu B-ovi nepřikázal soud první stolice k odporu následující věřitelky firmy M. ničeho na pohledávky předchozích věřitelů H-a a C-a, ježto k věcem, jež byly pro tyto věřitele zabaveny, ohlásila při výkonu exekuce vlastnické právo manželka exekutova Růžena B-ová. Rekursní soud přikázal příslušné částky i věřitelům H-ovi a C-ovi. Důvody: Tím, že při výkonu exekucí povolených usnesením ze dne 21. července 1925, věřitelům H-ovi a C-ovi proti povinnému Emilu B-ovi zabaveny byly svršky pol. 1—11 zájemního protokolu, nabyli tito věřitelé na těchto svršcích soudcovského práva zástavního, a to i v případě, kdyby byly tyto svršky skutečně vlastnictvím Růženy B-ové, která při výkonu exekuce ohlásila na ně vlastnické nároky. Růžena B-ová mohla z důvodu, že jí na zabavených věcech přísluší právo vlastnické, činíci výkon oněch exekucí nepřípustným, vznést odpor toliko žalobou dle §u 37 ex. ř. Ježto tak neučinila a ježto exekuce zabavením oněch svršků nebyly též zrušeny, slušelo při rozvrhu prodejového